

Annabel Monaghan

Ik zie je volgende zomer

Vertaald uit het Engels door Erica Feberwee

A.W. Bruna Uitgevers

NU

1

Je kunt niet keren in de tunnel. Er is geen afrit, geen mogelijkheid om te keren, je zit opgesloten onder de East River. Als kind werd ik daar blij van. *Volgende stop: Long Island.* Bij de eerste glimp zonlicht aan het eind van de tunnel was het alsof de stad achter me wegviel. Ik deed mijn raampje open, stak een rietje in een pakje drinken en legde mijn benen languit op de achterbank. Nu ik volwassen ben, voelt de Midtown Tunnel als een gevangenis.

Bij de aansluiting met de Long Island Expressway moeten we gas terugnemen, totdat we uiteindelijk stilstaan. 'En dit is precies waarom we nooit naar Long Island gaan.' Ik sla nijdig op het stuur, alsof dat er iets aan kan doen. Maar wat had ik dán verwacht op een vrijdagmiddag in augustus?

'Het gaat niet om het verkeer. Dat weet je ook wel,' zegt Jack met zijn blik op zijn telefoon.

Ik kan Long Island maar eens in de zomer aan, en dan alleen een lang weekend, geen hele week. Drie dagen aan het strand, dat is meer dan genoeg. Drie dagen zon, waar ik het heerlijk warm van krijg, zowel vanbinnen als vanbuiten, zonder dat ik in sentimenteel gedoe verval. Drie dagen waarin Gracie, mijn zus, me mee de zee in sleept. Ik zwem braaf met haar mee, maar terwijl ik door het water schiet en mijn slagen tel, verlang ik naar de beperkte afmetingen van het zwembad bij de YMCA. Daar kan ik bijhouden hoe ver ik heb gezwom-

men, door het aantal baantjes te tellen. Aan het strand is het ruim anderhalve kilometer van ons huis naar de beboste kreek, verderop langs het strand. Dat is te ver. Want daardoor is de kans groot dat ik de fout in ga.

Het is nu veertien jaar geleden dat ik voor het laatst een hele zomer aan het strand heb doorgebracht. Er zijn veertien jaar verstreken sinds de breuk tussen Wyatt en mij. De breuk waardoor mijn hart in duizend stukken brak. Het valt niet mee om een gebroken hart te lijmen. Maar als je het slim aanpakt, als je alle stukken weer stevig aan elkaar lijmt, dan is het resultaat een nieuwe en vooral betere versie van jezelf. Je vervangt zorgeloos door zorgvuldig, je plakt een pleister op je hart en je controleert grondig of die goed vastzit. Zo heb ik stukje bij beetje mijn jeugd achter me gelaten, en in plaats van spontaan en impulsief te zijn, heb ik me aangewend om eerst goed na te denken voordat ik iets doe en om mijn leven nauwgezet te plannen. Structuur aanbrengen, daar gaat het om, zegt Jack altijd. En ik begrijp inmiddels niet meer wat er zo aantrekkelijk is aan een leven zonder structuur. Al voordat ik 's ochtends mijn ogen opendoe, weet ik hoe mijn dag eruit zal zien, en dat geeft me zoveel rust, zoveel kracht. Als ik te lang aan het strand blijf, begint mijn vroegere leven aan me te trekken. Dan probeert mijn vroegere zelf me door de zwakke, roestige plekken in mijn pantser naar buiten te lokken. En die roestige plekken wijt ik aan de zilte lucht.

In de vier jaar dat we nu samen zijn, is dit de eerste keer dat ik Jack meeneem naar het strand. Travis beweert dat ik hem probeer af te schermen voor mijn ouders. Onzin. In Manhattan zien ze elkaar regelmatig. Maar ik wil hem nu eindelijk de uitbundig bloeiende hortensia's in de voortuin laten zien, de eindeloze rij duinen, parallel aan de oceaan, opgeworpen uit de zee door de wind. Ik wil dat hij kennismakt met het zand, de zon en het zout, die een krachtige zwemmer en een geluk-

kige tiener van me hebben gemaakt. Maar eerlijk is eerlijk, ik weet niet of hij uit de voeten kan met de zomerversie van mijn ouders.

Tegen de tijd dat we op de Sunrise Highway zitten, vorderen we aanzienlijk sneller. Jack legt zijn telefoon weg. 'Mooi is het hier.' Het klinkt alsof hij voor het eerst uit het raampje kijkt. 'Ik heb een sportschool gevonden op tien minuten van het huis van je ouders. Dus ik heb maar meteen een abonnement voor een week genomen.'

'Zo lang blijven we niet!' Om dat te garanderen heb ik maar drie setjes ondergoed ingepakt.

'Tegen je moeder had je het anders over een week. Hoe dan ook, ik heb voor de zekerheid de hele week vrijgehouden. Voor donderdag verwachten ze in de stad temperaturen van tegen de veertig graden.' Hij pakt mijn hand en ik word meteen rustig. Jack is het tegenovergestelde van de oceaan. Hij is een spiegelennd meer: kristalhelder, omringd en beschermd door hoge bergen. Met Jack hoef ik niet bang te zijn de controle te verliezen en door het leven te worden meegesleurd. 'Het wordt vast leuk.'

Hij verdiept zich weer in zijn telefoon. 'O, dit is misschien wel wat! Een accountantskantoor downtown is op zoek naar een partner die de hr voor zijn rekening neemt.'

'Ze zullen me heus niet ontslaan,' zeg ik. Maar dat zullen ze waarschijnlijk wel. Ik doe zelf de hele dag niets anders dan mensen de laan uit sturen. Dat is mijn werk. En ik kan me in mijn persoonlijke situatie eigenlijk geen andere afloop voorstellen. Als ik eerlijk ben, moet ik toegeven dat ik mezelf ook zou ontslaan. Maar ik wil het er verder niet over hebben. Alles in me verkrampt als het erover gaat en ik voel me onmiddellijk in de verdediging gedrongen.

'Ik acht het niet ondenkbaar, Sam.' Hij legt een hand op mijn schouder. 'Eleanor werkt volgens haar eigen unieke aanpak en die heeft zich als buitengewoon succesvol bewezen.'

‘Oké, ik heb me vergaloppeerd, maar daar heb ik mijn excuses voor aangeboden. Meer kan ik niet doen.’

‘Als je buiten de lijntjes kleurt, moet je zorgen dat je een plan B hebt klaarliggen.’

‘Ik zal het onthouden voor de volgende keer. Afijn, ben je er klaar voor? Ben je voorbereid op een huishouden van losgeslagen hippies?’ Mijn glimlach is een vraagteken. ‘Er is geen wif, geen airco, maar als je op zoek bent naar een David maakt van pijpenragers, dan ben je aan het juiste adres.’

Jack schiet in de lach, waarschijnlijk omdat hij denkt dat ik overdrijf. ‘Reken maar dat ik er klaar voor ben. Ik roep al jaren dat ik met je meewil naar het strand.’

Jack kent mijn ouders in de stad, in het driekamerappartement in de Lower East Side waar ze van september tot mei wonen. Het is het appartement waarin we alle drie zijn opgegroeid: Travis, Gracie en ik. Dankzij de huurbescherming wonen ze er na tweeëndertig jaar bijna voor niks. Mijn vader doceert geschiedenis aan NYU, mijn moeder moderne poëzie aan The New School. Ze zijn een soort omgekeerde eekhoorns: van september tot mei potten en ploeteren ze, zodat ze de hele zomer aan het strand kunnen zitten en kunnen doen en laten wat ze willen. Jack is erg gecharmeerd van de schooljaarversie van mijn ouders. In zijn ogen zijn ze echte New Yorkers die perfect in een film van Woody Allen zouden passen.

Op 28 oktober gaan we trouwen. Jacks ouders hebben al een bescheiden aanbetalings gedaan voor de bruiloft, op een golfclub in Connecticut. Maar we hebben nog geen definitief besluit genomen over de locatie. De golfclub is prachtig, de locatie in alle opzichten gunstig. Ze hebben er drie opties voor een bruiloft: A, B en C. Ik zie het verschil niet zo, maar Jack gaat voor optie B. Ik had liever willen trouwen op het gazon onder de beuken voor het boothuis in Central Park, maar daar moet je je jaren van tevoren voor aanmelden, weet

ik inmiddels. Fascinerend vind ik dat. Bruiden die de locatie
blijkbaar al boeken, nog voordat ze weten wie de bruidegom
zal zijn. Waarom heb ik dat niet eerder geweten?

We waren al bijna zover om definitief voor optie B te kiezen, toen mijn moeder op haar strepen ging staan. Ze is blij met Jack en dankbaar om haar dochter zo gelukkig te zien, maar naarmate het huwelijk dichterbij komt, steekt het steeds meer dat ze niet bij de organisatie wordt betrokken. Dat geeft haar het gevoel dat er geen recht wordt gedaan aan de ziel, de eigenheid van onze familie. Toen ze daarover belde, heb ik mijn poot stijf gehouden.

‘Ik vind dat je ook bij de Old Sloop Inn moet gaan kijken. Het wordt tijd om dit huis, deze plek weer te omarmen, Sam. Om Jack te laten zien wie we zijn. Wie jij bent.’

Ik zei nee.

Maar uiteindelijk zwichtte ik toen Gracie me vroeg om naar het strand te komen. Ik geloof niet dat ik tegen haar ooit nee heb gezegd, hoogstens wanneer ze iets voorstelde waarbij haar veiligheid in het gedrang kwam. ‘Kom alsjeblieft naar Long Island, Sammy,’ drong ze aan. ‘Al doe je het maar voor mama. En ik weet zeker dat Jack het hier heerlijk vindt. Echt! Het wordt perfect!’

Waar het Jack betreft, had het nauwelijks perfecter gekund. We liepen elkaar – niet letterlijk – tegen het lijf toen we allebei van een andere kant in dezelfde taxi stapten en vervolgens de rit deelden. Ik was op weg naar een klant, twee straten verder dan waar hij zijn praktijk had als dermatoloog. Perfect! Het toeval wilde dat ik net van de kapper kwam en mijn haar na het knippen ook had laten föhnen, waardoor ik er buitengewoon professioneel en ambitieus uitzag. Perfect! Een jaar later huurden we een appartement boven onze favoriete sushitent. Perfect! En bij zijn aanzoek gaf hij me de diamanten ring die nog van zijn oma was geweest en die precies past. Perfect!

Wanneer we de snelweg eindelijk verlaten, doet Jack zijn raampje open en snuift demonstratief de zilte lucht op. Hij heeft deze BMW cabrio aangeschaft in een moment van waanzin waar ik nog altijd geen context bij kan bedenken, al was het maar omdat hij nooit met open dak rijdt vanwege het schadelijke effect van de zon. Bij het instappen vraag ik me elke keer af of zijn alter ego bij de aankoop bezit van hem had genomen: een soort Bizarro World-versie van Superman, die geniet van de zon op zijn huid en die wél tegen ongekamd haar kan. Dat zelfs iemand als Jack volledig uit de bocht kan vliegen, vind ik zowel opwindend als angstaanjagend.

Ik sla links af, West Main Street in, langs de anglicaanse kerk, de deli, Chippy's Diner en de bibliotheek. Sinds vorig jaar zomer, toen Jack met zijn broers op golfreis ging, ben ik niet meer in Oak Shore geweest. Onwillekeurig bekruipt me het gevoel dat het stadje in de gaten heeft dat er iets is veranderd. *Hé Sam! En wie heb je daar bij je? Toe maar! Daar kun je mee voor de dag komen.*

En dan is het eindelijk zover. Ik sla rechts af, Saltaire Lane in, de weg naar het strand. We komen langs het huis van Wyatt, dat met zijn zwarte luiken, zwartgelakte voordeur en muren van rode baksteen een statige aanblik biedt. In de voorkamer brandt licht. Ik ben sinds mijn zestiende niet meer in het huis van de Popes geweest, maar ik zou er geblinddoekt de weg kunnen vinden. Het wordt tegenwoordig verhuurd.

Tussen Wyatts huis en het onze staat een hoge haag. Ik neem even gas terug om de situatie in ogenschouw te nemen. De haag is de eigendomsgrens, dus strikt formeel gesproken zijn beide burens verantwoordelijk voor het onderhoud. Frank, Wyatts vader, stelde voor dat door een tuinman te laten doen en de kosten te delen. Maar daar wilde mijn vader niets van weten. Hij beschouwt het als een eer om de haag te onderhouden. 'De liguster', zoals hij hem noemt, met aanha-

lingstekens in de lucht. Dat onderhoud gebeurt met een kleine snoeischaar en zonder meetlat. Dus het ene jaar is de bovenkant golvend, het jaar daarop snoeit hij de boel naar weerskanten aflopend vanuit het midden. De haag is in elk geval nooit, maar dan ook nooit recht en strak. Dit jaar helt het groen naar zee. Niet alleen het strandhuis, maar ook elke boom en struik op het terrein eromheen zijn voor mijn vader een enorme bron van trots. Hij heeft het huis gekocht, en de hypotheek vervolgens in tien jaar afgelost, toen hij als abstract schilder ineens krankzinnig succesvol werd dankzij *Current*, een schilderij dat weinig meer was dan wervelingen in zwart en wit tegen een hemelsblauwe achtergrond. Galeriers in het hele land verkochten er gesigioneerde versies van. Ik was nog klein, maar ik vond het heerlijk om mijn vader met het ene na het andere doek uit zijn atelier te zien komen. En ik ging ervan uit dat het succes blijvend zou zijn. Maar de tijdgeest veranderde, er was geen vraag meer naar zijn werk, en hij is er nog altijd niet in geslaagd met een opvolger van *Current* te komen. Die situatie duurt inmiddels al vijftien jaar, en het strandhuis is het enige wat nog rest van zijn succes.

In mijn ogen is de haag altijd zo'n tweeënhalve meter hoog geweest, en dat is hij nog steeds, maar hij lijkt met het verstrijken van de jaren wel dichter te zijn geworden. Vroeger, in mijn jeugd, bedankte Frank mijn vader elke zomer met een goede fles whisky. Maar ik neem aan dat daar met de scheiding van Marion en Frank een eind aan is gekomen. Sindsdien vormt niet alleen de haag de grens tussen ons huis en dat van de Popes, maar staat er ook een onzichtbare muur tussen.

‘Zijn we er?’ vraagt Jack.

‘Nee, het is het volgende huis.’

Het geluid van banden op grind verwelkomt ons op de oprijlaan. Een huis met een veranda, of een veranda met een huis. Mensen weten soms niet hoe ze het moeten noemen. De veranda loopt dan ook om het hele huis heen en doet daar

qua oppervlakte nauwelijks voor onder. Blauweregen woerkert als zachtblauwe glazuur over de balustrade, langs de pilaren omhoog en verder over de dakgoten. De geur verwelkomt je al vanaf de straat en lokt je de hoek van het huis om naar het uitzicht op de oceaan.

Jack is al uitgestapt en ik adem diep in. Leunend over het stuur heb ik het gevoel dat er een homevideo klaarstaat, en ik aarzel om op afspelen te drukken. Uiteindelijk verman ik me, en ik gooi het portier open. Gracie komt de voordeur uit stormen, een en al armen en benen en wapperende vlechten. 'Sammy!' Ze rent langs Jack heen en valt me om de hals. Terwijl ik mijn gezicht in haar hals begraaf, word ik teruggevoerd naar de tijd toen haar kleine lijfje in mijn armen voelde als het enige wat mijn leven nog de moeite waard maakte. De geur van haar haar en de vurige energie in haar omhelzing zijn lange tijd een anker voor me geweest. Mijn kleine zusje is een wandelende, zingende, lachende zon, die zelfs op mijn verdrietigste momenten voor warmte zorgde.

'Hé kleintje. Heb je Jack al gedag gezegd?' Het is een retorische vraag.

Ze steekt een hand op en wappert er vluchtig mee.

'Hallo!'

'Vertel!' zeg ik dan. 'Wat kunnen we verwachten?'

'Opa en oma zijn er. Een stuk ouder dan met Kerstmis. En Travis en Hugh komen vanavond eten. Er is druk overleg gepleegd waar jullie moeten slapen. Omdat jullie nog niet getrouwd zijn.' Gracie bloost en ik probeer me te herinneren hoe het is om twaalf te zijn.

'O...' Ik trek een misprijzend gezicht. 'En dan toch samen op één kamer?'

'Precies. Dat kan natuurlijk niet. Dus hij slaapt in de kamer boven de garage.'

Jack lijkt het geen probleem te vinden. 'Heb ik wel uitzicht op zee?'

Gracie doet alsof ze diep geschokt is. ‘Nee, helaas niet. Je kijkt uit op de vuilnisbakken. En pap heeft zijn atelier in de garage, dus het stinkt er verschrikkelijk naar verf.’

‘Is hij met iets bezig?’ vraag ik.

‘Ik geloof het niet. Vorige week rook ik verf, maar blijkbaar had hij alleen een paar blikken opengetrokken. Zijn kwasten zijn schoon.’

‘Maakt niet uit. Zo te horen is het een prima plek. Mijn eigen vrijgezellenhok,’ zegt Jack.

‘Sam! Lieverd!’ Mijn moeder komt ook naar buiten. Haar lavendelblauwe kaftan kleurt perfect bij de blauweregen en ze heeft haar donkere haar uit haar gezicht gestreken, alsof ze heeft gezwommen en het ongekamd heeft laten opdrogen. Geen make-up, geen schoenen, wél zilvergelakte teennagels.

Ik geef haar een knuffel. ‘Hoi mam.’

‘Jack!’ zegt ze dan stralend. ‘Wat fijn dat je er bent! Dat werd hoog tijd.’ Ze legt haar handen langs zijn gezicht en ik zie hem ineenkrimpen. Jack vindt het afschuwelijk wanneer vreemde oliën – in dit geval Coppertone en koolzaad, vermoed ik – in contact komen met zijn Serum Hydrée.

‘Hallo Laurel.’ Hij geeft haar een kus op haar wang.

Gracie schuift haar arm door de mijne en loodst me de treden op naar de veranda. ‘Mama heeft bloemen in je kamer gezet en al twee keer je lakens verschoond.’

Even voel ik me schuldig omdat ik de hele zomer nog niet ben geweest.

Wanneer ik de deur opendoe, komen de geuren me al tegemoet: Old Bay Seasoning, zuurdesembrood en iets vissigs wat ik niet kan thuisbrengen. Zo rook de zomer.

Jack loopt met me mee. ‘Wat een hoop spullen!’

Ik kijk om me heen. Het zijn inderdaad een hoop spullen. Maar zo heeft ons strandhuis er altijd uitgezien: als een klaslokaal van een kleuterschool, vóór het opruimlied. Het blad van de lage tafel in de hal gaat bijna volledig schuil onder glazen

potten met schelpen, zeeglas en zelfklevende oogjes. Een enorme bos zeewier in een grote vaas verklaart de vissige geur. Mijn vader verzamelt wier om het als penselen te gebruiken, maar ik kan het nog niet aan om dat aan Jack uit te leggen.

Vorbij de tafel begint een brede gang, waar mijn moeder de tafel uit de eetkamer tegen de muur heeft geschoven. Het blad ligt bezaaid met stokken en grotere stukken drijfhout. Daarnaast staan bakken met water en een droogrek. Dit is mijn moeders lievelingsproject: het maken van papier – één vel tegelijk – en dat bedrukken met een nog niet eerder gepubliceerd gedicht. Een dankbaarheidsritueel, zo noemt ze het. Woorden schieten tekort om de chaos te beschrijven die het maken van papier met zich meebrengt.

‘Wat moet dit allemaal voorstellen?’ hoor ik Jack zeggen, min of meer tegen zichzelf. Ik vind het verontrustend om ons huis door zijn ogen te zien. In het appartement van mijn ouders in de stad slingeren weliswaar overal kranten en boeken rond, maar het is klein en efficiënt ingedeeld, op een manier die Jack kan waarderen. Dit huis, met zijn eindeloze collecties van wat hij ongetwijfeld als afval beschouwt, is een heel ander verhaal.

‘Mam maakt zelf papier,’ is alles wat ik weet uit te brengen.

‘Sam!’ Mijn vader komt binnen vanaf de veranda aan de achterkant. De hordeur valt met een klap in het slot. Hij is diep gebruind, en met zijn zilvergrijze haar tot op zijn schouders ziet hij eruit als een reclamespot voor een exclusief biermerk. ‘Nee maar! Het is zover! Sam Holloways jaarlijkse bezoek aan het strand! Wat heerlijk dat je er bent.’

Ik sla een arm om hem heen. Er was een tijd dat ik hem om de hals vloog en zo vurig omhelsde dat ik loskwam van de grond. Ik houd nog altijd zielsveel van mijn vader, maar de adoratie van vroeger is er niet meer. Met het ouder worden heb ik geleerd dat je ook van een veilige afstand van iemand kunt houden.

‘Bill. Wat een prachtig huis,’ zegt Jack, en ik hoor dat hij zijn best doet om oprecht te klinken.

‘Bedankt. Ja, we mogen niet klagen. Dat is zeker. Kom mee naar buiten. De oudjes op de veranda hebben een uitgesproken mening over jou en mijn dochter. Of liever gezegd, over de vraag of jullie bij elkaar mogen slapen.’

Mijn opa en oma zijn de beste, de leukste, de liefste grootouders die ik me zou kunnen wensen. Ze zijn erg direct, om niet te zeggen recht voor zijn raap, en ze deinzen er niet voor terug man en paard te noemen. Toen ze met Kerstmis vanuit Pennsylvania naar de stad kwamen om Jack en mij op te zoeken in ons nieuwe appartement, maakte oma er geen geheim van wat ze van onze ingetogen, minimalistische inrichting vond. ‘Ik heb gevangenissen gezien met meer sfeer en karakter.’ Mijn ouders hielden geschokt hun adem in, maar opa en oma gierden het uit. Zo zijn ze: een spervuur van meningen en observaties, die ze vervolgens met bulderend gelach van hun scherpte ontdoen.

‘De bruid!’ roepen ze in koor wanneer we buitenkomen. Mijn oma heeft ergens een roltong gevonden, waar ze hartschotelijk op blaast.

Mijn moeder heeft mai tais gemaakt, die me weinig geschikt lijken voor de gelegenheid. Maar – eerlijk is eerlijk – ze zijn verrukkelijk. Elk glas is versierd met een parasolletje van zelfgemaakt papier en van stokjes die ze op het strand heeft gevonden. Jack haalt zijn parasolletje onmiddellijk uit zijn cocktail en inspecteert zijn glas op ongerechtigheden. Dat wordt nog wat, denk ik. Want aan het strand zit alles onder het zand. En in het huis van mijn ouders komen daar nog lijmresten bij.

Er wordt een dronk uitgebracht, en terwijl om me heen de gesprekken voortkabbelen, laat ik de schoonheid van de oceaan dankbaar op me inwerken. Even voorbij de veranda voert

een rij mollige duinen naar het strand. De laaghangende zon tovert scherven van licht op het water. Meeuwen klimmen naar grote hoogten en duiken dan recht naar beneden de golven in die eindeloos komen aanrollen en zich vervolgens weer terugtrekken. Zo was het vroeger en zo zal het altijd blijven. Het overweldigt me. Ik heb het gevoel dat de oceaan met me mee had moeten veranderen.

‘Je vriendje is er ook,’ zegt oma.

‘Mam!’ moppert mijn moeder, en dan keert ze zich naar mij. Mijn lichaam reageert als eerste; ik heb ineens het gevoel dat ik geen lucht krijg, dat mijn longen in brand staan. Ze kan toch niet bedoelen dat Wyatt er is?

Gracie gaat rechtop zitten.

Oma kijkt me aan en glimlacht over de rand van haar bijna lege glas. ‘Die oude vlam van je. Wyatt.’ En dan tegen Jack: ‘Daar was ze tot over haar oren verliefd op.’

Ik staar naar de tafel, naar een plek net voorbij mijn handen, waar mijn moeder een citronellakaars heeft neergezet in de vorm van een schelp. En ik ben bang dat die zou kunnen smelten door de vlammen die me uitslaan, door de paniek in mijn blik. ‘Wat bedoel je, “hij is er ook”?’ vraag ik zonder op te kijken. ‘Is hij op Long Island? Of zit hij hiernaast?’

Mijn moeder trekt vluchtig een schuld bewust gezicht. ‘Ik had het je willen vertellen. Hij zit hiernaast. Ik neem aan dat Marion het huis deze zomer niet verhuurt, want hij is er al een tijdje.’ Ze roert in de kan met drank en schenkt Jack nog een mai tai in.

‘Ken je Wyatt?’ vraagt Gracie nietsvermoedend aan mij.

Ik ben verbijsterd, overweldigd, alsof een vloedgolf me dreigt me mee te sleuren. Iedereen kijkt me vol verwachting aan. Mijn oren tuiten, het brandende gevoel in mijn borst heeft nu ook mijn gezicht bereikt. Jack kent het verhaal. Hij weet hoe gevoelig het ligt.

‘Ik weet alles van Wyatt,’ zegt hij. ‘Dáárom ben ik dokter

geworden. Om te kunnen concurreren met een vent met een gitaar.'

De meeste glazen zijn inmiddels leeg en er wordt gesmoord, nerveus gegrinnikt.

'Ik zie hem heel vaak,' vertelt Gracie. 'Ik mag kijken als hij gaat surfen. En hij leert me een liedje op de gitaar. "Leaving on a Jet Plane". Hij heeft daarboven een heel stel gitaren.'

'Waar is boven?' vraagt Jack.

'In de boomhut,' antwoordt Gracie.

Daar moet Jack om lachen, en ik probeer te begrijpen waaróm hij lacht. Er is niets grappigs aan die boomhut. En ook niet aan Wyatt. Laat staan aan het feit dat ik op mijn dertigste totaal in paniek raak bij het vooruitzicht mijn oude vriendje tegen het lijf te lopen. Mijn vriendje dat mijn hart brak toen ik een tiener was.

Zijn vader hielp Wyatt en Michael, zijn broer, om die boomhut te bouwen, in de eikenboom tussen hun zwembad en de duinen. De jongens waren toen tien en twaalf, en ze sleten hun dagen op schroothandels en scheepswerven over heel Long Island. Ik herinner me nog zo goed al die momenten op het strand en in het water, en hoe ik geleidelijk aan steeds verliefder werd. Maar mijn maagdelijkheid verloor ik in die boomhut. 's Avonds laat, als iedereen sliep, sloop ik de trap af, het huis uit, en rende ik door de tuinen naar de touwladder van de boomhut. Naar Wyatt. 'Hé Sam-I-am,' zei hij dan, en terwijl hij me kustte, wist ik zeker dat er nergens op de wereld twee mensen waren die zo goed bij elkaar pasten als wij.

De boomhut zou altijd blijven bestaan, verzekerde hij me ooit. Doordat hij aan de voor- en de achterkant geen muren had, kon zelfs de hardste wind er dwars doorheen blazen. De takken van de boom vormden een natuurlijke achterwand, die ervoor zorgde dat niemand ons kon zien, mochten Marion en Frank toevallig met een verrekijker voor het raam van hun slaapkamer staan. Maar de voorkant was open en vanuit

de twee stoelen die we dicht naast elkaar hadden gezet, keken we naar de oceaan. Uiteindelijk belandden we stevast op de grond, in een wirwar van dekens, armen en benen.

Ik heb nog steeds het gevoel dat ik geen lucht krijg en het lukt me niet om een onverschillig gezicht op te zetten. Met mijn cocktailparasolletje probeer ik een piepklein stukje ananas uit mijn mai tai te vissen. Ik heb Wyatt sinds mijn zestienste niet meer gezien en ik heb hem sinds mijn achttiende niet meer gesproken. Het was puberliefde; dr. Judy ging zelfs zo ver om het een verslaving te noemen. Hoe dan ook, het is allemaal lang geleden. Inmiddels ben ik een ander mens, een volwassen vrouw met een verloofde en een carrière. Ik heb nog niet zo lang geleden zelfs een pensioenregeling afgesloten! Dus ik kan me niet voorstellen hoe het zal zijn om Wyatt terug te zien, om hem aan Jack voor te stellen en te informeren naar zijn leven in Los Angeles. *En? Heb je het een beetje naar je zin daar?* Wyatt is een afgesloten hoofdstuk, een diep weggestopte herinnering aan een tijd waar ik niet naar terug wil, aan een versie van mezelf waarbij ik me nauwelijks meer iets kan voorstellen. En toch zit hij door een speling van het lot hier amper tien meter vandaan. Als ik dat had geweten, was ik denk ik niet gekomen. En dat is waarschijnlijk de reden waarom mijn ouders niets hebben gezegd.

‘Dus jij kent Wyatt ook,’ zeg ik tegen Gracie. Gewoon om iets te zeggen. Om althans enige greep op de situatie te krijgen.

‘Yep!’ zegt Gracie. ‘En hij wist meteen wie ik was.’

Travis en Hugh zijn laat, maar dankzij de mai tais en een grote bak cashewnoten vinden we dat niet erg. ‘Leuke broek,’ is het eerste wat Travis zegt. Ik heb hem sinds Pasen niet meer gezien, en toen zei hij dat ik eruitzag als een steward van Delta Air.

Ik geef Hugh een knuffel.

‘Dat heet een chino, volgens de website,’ zeg ik dan. “Je fa-

voriete chino”, om precies te zijn. Dat zijn broeken voor mensen die niet de hele dag op een surfplank staan.’

‘O, echt?’ Travis doet alsof hij verbaasd is. ‘Ik wist niet dat er websites waren speciaal voor belastingconsultants.’

‘Zo ken ik je weer. En trouwens, dat shirt van je... Dat is perfect voor een commercial voor Hawaiian Punch.’ Ik stop nog een cashewnoot in mijn mond. Zo gaat het altijd tussen mijn broer en mij. Dat is onze manier om te zeggen hoeveel we van elkaar houden. Maar volgens Jack voelt Travis zich bedreigd, heeft hij moeite met mijn succesvolle carrière, omdat hij zijn dagen vult met surfen en interieurstoffen uitzoeken. Het is lief dat Jack zo loyaal is. Maar hij slaat de plank volledig mis. Travis en Hugh doen het geweldig. Ze hebben een goedlopende zaak in de stad, waar ze interieuradvies geven. Travis adviseert en maakt het ontwerp, Hugh neemt de uitvoering voor zijn rekening. Mijn ouders wachten al langer op hún verloving dan op de mijne.

Mijn vader legt worstjes op de barbecue, mijn moeder heeft aardappelgratin en een salade gemaakt. We eten zoals altijd aan de lange tafel op de veranda, terwijl de zonsondergang zorgt voor een spectaculair schouwspel. Drie dagen, dat moet te doen zijn. Zolang ik Wyatt weet te ontlopen. Hij komt heus niet onaangekondigd de veranda oplopen en ik kan Gracie op de uitkijk zetten met de opdracht me tijdig te waarschuwen. Ik laat mijn blik de kring rondgaan, over ons gezin, mijn grootouders, mijn knappe verloofde. Sinds Jack en ik samen zijn, hebben we al tientallen keren zo gezeten, meestal in de stampvolle eetkamer van mijn ouders in de stad. Maar hier voelt het anders, als een stap terug in de tijd, naar hoe het vroeger was bij ons thuis.

‘En? Zijn ze al over de Old Sloop Inn begonnen? Dat het zo leuk zou zijn om daar te trouwen?’ vraagt Hugh. ‘De tuin is groot genoeg voor tweehonderd gasten en het eten is geweldig.’

‘Daarom zijn we hier. Om alle opties te verkennen.’ Jack pakt mijn hand.

Mijn moeder ziet het en glimlacht. ‘Volgens mij is het precies wat jullie zoeken,’ zegt ze. ‘En er zijn dertig hotelkamers voor wie van ver komt. Je ouders kunnen natuurlijk hier logeren als ze dat willen,’ voegt ze er haastig aan toe.

Mijn hart slaat een slag over. Jacks moeder maakt niet haar eigen papier. Sterker nog, háár papier zit in een prachtige doos, en in de linkerbovenhoek staan haar initialen, in mari-neblauw. Zoals je dat bij normale mensen kunt verwachten.

Travis schudt zijn hoofd. ‘Ik kan er gewoon niet bij dat jullie alles nog moeten regelen. Dat jullie de planning voor de trouwdag niet al op de dag van jullie verloving op een spreadsheet hebben gezet.’

Ik haal mijn schouders op. Natuurlijk is alles al gepland. Jack heeft gekozen voor optie B. Het wordt geen bruiloft op het strand, waarvan ik als kind droomde. En ik ga ook niet trouwen in Central Park, zoals ik me dat voorstelde toen Jack me vroeg. Maar het is allemaal goed geregeld en ik weet zeker dat het een prachtige dag wordt.

Vanuit de boomhut klinken gitaarakkoorden. De gesprekken vallen stil en ik vraag me af of ze mijn hart kunnen horen bonzen. Het dringt tot me door dat ik mijn adem inhoud. Dan klinken dezelfde akkoorden opnieuw, gevolgd door een paar nieuwe. Hij zit een nummer te schrijven, en in gedachten zie ik hem voor me, met zijn benen over de rand, een diepe frons op zijn voorhoofd. Het voelt alsof ik de wijde wereld in ben getrokken en volwassen ben geworden, terwijl hij hier is gebleven. Op de plek waar ik hem destijds achterliet.